

3. Høring af offentlige myndigheder og organisationer.

Lovforslaget har været forelagt følgende myndigheder og organisationer til udtalelse:

Dansk Kiropraktor-Forening
Den alm. danske Lægeforening
Danske Fysioterapeuter
Foreningen af Speciallæger
Ergoterapeutforeningen
Amtsrådsforeningen i Danmark
Kommunernes Landsforening
Frederiksberg Kommune
Københavns Kommune
Sundhedsstyrelsen
Sygesikringens Forhandlingsudvalg
Undervisningsministeriet
Socialministeriet

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

§ 1, stk. 1, slår fast, at betegnelsen kiropraktor og eneretten til et nærmere beskrevet virksomhedsområde er forbeholdt personer – med de i stk. 2 nævnte undtagelser – der er autoriserede som kiropraktorer.

Stk. 2 har til formål at sikre, at læger fortsat kan udføre enhver form for patientbehandling, herunder manuel terapi.

Til § 2

I dag uddannes danske kiropraktorer på udenlandske kiropraktorskoler efterfulgt af en 6 måneders turnustjeneste hos en praktiserende kiropraktor i Danmark. På europæisk plan har Den Europæiske Kiropraktor Union vedtaget, at turnustjenesten fra den 1. januar 1991 udvides til 12 måneder. Sundhedsstyrelsen vil i forbindelse med fastsættelsen af regler for en nyuddannet kiropraktors supplerende praktiske uddannelse vurdere berettigelsen af en justering af turnustjenestens varighed.

Som følge af at der ikke eksisterer en dansk kiropraktoruddannelse, har kravene til kiropraktorernes uddannelse hidtil været fastlagt af Dansk Kiropraktor-Forening, der udelukkende anerkender kiropraktoruddannelser, som er anerkendt af eller kan anerkendes af Council on Chiropractic Education (CCE).

Det forudsættes, at kiropraktoruddannelser, der opfylder CCE's uddannelseskraav, uden videre vil kunne godkendes af de danske sundhedsmyndigheder. Hensigten med § 2, stk. 1, er, at sundhedsministeren bemyndiges til at godkende udenlandske kiropraktoruddannelser, der opfylder kravene til en kvalitetsmæssig forsvarlig kiropraktoruddannelse. Almindeligvis er det Undervisnings- og Forskningsmi-

nisteren, der godkender uddannelsesinstitutioner inden for sundhedssektoren. Eftersom der ikke eksisterer en dansk kiropraktoruddannelse, findes det mest hensigtsmæssigt, at godkendelseskompetencen for så vidt angår kiropraktoruddannelser og tilsynet med kiropraktorernes faglige virksomhed placeres i samme ministerium.

For så vidt angår de danske sundhedsmyndigheds mulighed for at føre tilsyn med godkendte udenlandske kiropraktoruddannelser, er det hensigten, at Sundhedsstyrelsen tager kontakt til CCE med henblik på indgåelse af en aftale om, at CCE fører tilsyn med de udenlandske kiropraktoruddannelser på Sundhedsstyrelsens vegne.

§ 2, stk 2, pålægger sundhedsministeren at udarbejde en fortegnelse over godkendte udenlandske og evt. danske kiropraktoruddannelser. En ajourført fortegnelse over sådanne uddannelsesinstitutioner vil forenkle Sundhedsstyrelsens udstedelser af kiropraktorautorisationer ligesom, en fortegnelse vil sikre, at danskere, der har til hensigt at påbegynde et kiropraktorstudie, på forhånd kan få oplyst hvilke uddannelsesinstitutioner, der er godkendt af de danske sundhedsmyndigheder. Sundhedsstyrelsen forventes pålagt at udarbejde ovennævnte fortegnelse.

§ 2, stk. 3, bemyndiger Sundhedsstyrelsen til at fastsætte regler for en nyuddannet kiropraktors supplerende praktiske uddannelse, herunder krav om kendskab til dansk social- og sundhedslovgivning, praktikkens kliniske indhold m.m. Baggrunden for kravet om kendskab til dansk social- og sundhedslovgivning, der også stilles i forbindelse med godkendelse af erhvervsudøvelse på grundlag af andre autoriserede sundhedsuddannelser, der er erhvervet i udlandet, er at kiropraktorer, der er uddannet i udlandet, ikke kan antages at have et tilstrækkeligt kendskab til den danske lovgivning på disse områder.

Hensigten med § 2, stk. 5, er at undgå tilfælde, hvor betingelserne for meddelelse af autorisation er opfyldt, og autorisationen derfor skal meddeles, selvom det står klart, at autorisation umiddelbart herefter må fratages vedkommende i medfør af reglerne i § 4.

Til § 2, stk. 6, skal bemærkes, at andre autoriserede erhverv inden for sundhedsvæsenet på lignende vis betaler et éngangsgebyr for udstedelse af autorisationsbeviser m.m.

Til § 3

Stk. 1 tager primært sigte på overenskomsten af 25. august 1981 med senere ændringer mellem Danmark, Sverige, Norge, Finland og Island om godkendelse af erhvervsudøvelse for visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet og veterinærvæsenet. Sverige, Norge og Island har indført autorisation af kiroprak-